

РЕШЕНИЕ

№ 7796

гр. София, 06.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 31.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **11711** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156-161 ДОПК,вр. с чл.4, ал.1 и чл.9б от ЗМДТ. Образувано е по жалба на М. М. М. срещу Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 от ДОПК №392/СФД23-ГР94-688(25)/04.08.2023г., издаден от орган по приходите в отдел „ОП Средец/Триадица“ на Дирекция ОП към направление „Финанси и здравеопазване“ при СО, потвърден с Решение №СФД23-РД28-403/25.10.2023г. от Директора на Дирекция ОП, направление „Финанси и здравеопазване“ към СО.

Според жалбоподателя, определените с РА задължения за ДНИ, ТБО и лихва за забава са неправилни и незаконосъобразни. Твърди, че има учредено пожизнено и безвъзмездно право на ползване, учредено от майка му с нотариален акт №165/21.04.1994г. върху процесния имот, като за същия имот е учредено дарение с нотариален акт №183/24.11.2000г. на лицето Е. Х. А.. В последния нотариален акт не са отразени правата му на ползвател пожизнено на имота, поради което органът по приходите е закрил данъчната му партида. Жалбоподателят твърди, че ежегодно е заплащал половината сума от дължимия данък сгради и такса смет на апартамента на собственика Е. Х. А. срещу квитанция, на която полагал само собствения си подпис.

След подаване на декларация по чл.14. от ЗМДТ на М. М. била открита нова партия и след приемането и обработването на декларацията му били начислени оспорените в настоящото производство данъци, такси и лихви за минал период от 2018г. до 2022г. В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и моли жалбата му да бъде уважена. Представя четливо копие на нотариален акт за продажба на недвижим имот №165/21.04.1994г.

Ответникът – Директорът на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ - Столична община не изпраща представител и не дава становище.

СГП не взема становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – София град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, установи следното от фактическа страна:

С обжалвания Акт за установяване на задължения по декларация № 392/СФД23ГР94-688-25/04.08.2023г., позовавайки се на нормите на чл.10, ал.1 от ЗМДТ, чл.11, ал.3 от ЗМДТ, чл.62, чл.63, ал.1 и ал.2 от ЗМДТ и чл.27 от Наредбата за определяне и администриране на местни данъци и такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община и след извършена проверка за установяване на задълженията по подадени декларации по чл.14, ал.1 от ЗМДТ с вх. № 10-4936 от 14.12.2000г. и с вх. № [ЕГН] от 23.08.2022г. и вх. №[ЕГН]/03.04.2023г. е установено на М. М. М. задължение за ДНИ за периода от 01.01.2018г. до 31.12.2022г. в размер на 2224,25лв. и лихви за забава в размер на 682,05лв, както и ТБИ в размер на 1898,05лв и лихви в размер на 588,53лв., с предмет на данъчно облагане жилище с РЗП от 161,37кв. м., мазе с площ от 9,60кв. м. и таван с площ от 15кв. м., заедно с 84/1000ид. ч. от земя с площ от 670,22 кв. м., находящ се на адрес: [населено място], [улица], ап.7, ет.2 по данъчна партия с № 7224Н13212.

Според административния орган М. е данъчно задължено лице по смисъла на чл.11, ал.3 от ЗМДТ. На 27.01.2023г. същият е подал в отдел „ОП-Средец/Триадица“ данъчна декларация по чл.14 ЗМДТ като ползвател на недвижимия имот, описан по-горе. В мотивите на оспорения АУЗД е обсъдено заявеното от него право на ползване, което е ограничено абсолютно вещно право по чл.56 от Закона за собствеността. Изтъкнато е, че вещното право на ползване следва имота, а не собственика на имота. Собственикът на имота има право да се разпореди с него, но учреденото вещно право на ползване се погасява само с продажба и със смъртта на ползвателя.

За имота се предоставят услугите по чл.62 от ЗМДТ в трите й компонента.

Жалбоподателят не оспорва размера на определения данък и такса битови отпадъци, както и начислените лихви, но счита, че не е данъчно задължено лице за периода от 2018г. до 2022г., тъй като ежегодно е заплащан данъка на имота от собственика. Той заплащал половината сума от данъка на собственика и ползвал заедно със семейството си само една стая и кухня.

При установената фактическа обстановка, от правна страна съдът намира следното:

Жалбата е допустима като подадена в предвидения законов срок от лице, което има правен интерес.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

РА и потвърждаващото ги решение са издадени от компетентни органи, в предписаната от закона форма. Не са допуснати нарушения на

административно-производствените правила, но неправилно е приложен материалния закон – чл.11 от ЗМДТ.

Спорен по делото е въпросът, правилно ли са били установени за периода 2018г. – 2022г. на ползвателя М. М. данък НИ и такса БО, ведно с лихвите към дата 04.08.2023г., след като вече са били платени на каса по партидата, открита на името на собственика на имота Е. А..

Видно от писмо до директора на дирекция „ОП“ от 17.02.2023г. на лист 61 от делото, в информационния масив на отдел „ОП“ лицето М. фигурира като ползвател на партида №7224Н163 за недвижимия имот, която е закрыта с облог до 31.12.2000г. Допълнително в дирекция „ОП“ е представен Нотариален акт за дарение на същия недвижим имот с №183/2000г., с който Н. М. М. го дарява на сина си Е. Х. А.. С декларация вх. 0 10-4936/14.12.2000г. е представен НА №183/2000г., като не е декларирано учреденото право на ползване, а е декларирана собственост на лицето Е. Х. А.. (записка на лист 76 и декларация на лист 119)

В решение №СФД23-РД28-403/25.10.2023г. на Директора на Дирекция ОП изрично е записано, че при извършена проверка е установено, че задълженията за данъци и такси за този имот за последните пет години са заплащани на каса на името на Е. А., като към решението е приложен подробен опис за платените суми. Според решаващият орган сумите се явяват надвнесени за него и могат да му бъдат върнати при поискване. Жалбоподателят е подал данъчна декларация на 27.01.2023г., в която е направено допълнително вписване „на ръка“ от приелия я служител, както следва: „добавен ползвател от 01.01.2018г., съгласно НА и становище на директора на д-я “ОП“; осн. жилище от 01.02.2023г.“ (лист 41 от делото). Към декларацията е приложен НА за продажба №165 от 1994г. със запазено право на ползване на С. М. М. и М. М. М. безвъзмездно, докато са живи както и удостоверение за наследници на С. М. М., която е починала на 11.05.1994г. Според становището на директора на дирекция „ОП“ от 09.03.2023г. на лист 64 от делото, цитирано в дописания в декларацията текст, учреденото право на ползване в полза на М. М. М. се запазва и неговото действие продължава.

Съгласно, чл. 11, ал.1 от ЗМДТ данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. Ал.3 допуска изключението, при учредено вещно право на ползване данъчно задължен да е ползвателят.

Приложимата за 2018г. редакция на чл.14, ал.1 от ЗМДТ (изм. ДВ. бр.98 от 14 Декември 2010г. гласи: „За новопостроените или придобитите по друг начин имоти собственикът, съответно носителят на ограниченото вещно право, уведомява за това писмено в 2-месечен срок общината по местонахождението на имота, като подава данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти. Според ал.5 „Подадената декларация от един съсобственик, съответно ползвател, ползва останалите съсобственици или ползватели.“ Към началото на 2018г. партидата на имота е била на името на собственика, валидно открита по декларацията с вх. 0 10-4936/14.12.2000г., с приложен НА №183/2000г. Учреденото вещно право на ползване на М. М. е действало и тогава, действало е и през 2018г до 2022г., но тъй като не е било надлежно декларирано, а е декларирана само собствеността на Е. Х. А., правилно за данъчно задължено лице към онзи момент органите по приходите са приели собственика.

Към данъчен период 2018г. Общинските органи по приходите нямат правомощие да откриват служебно партида на лице, без то да е декларирано правото си на

собственост или на ползване. Едва с ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г., ал.3 постановява, че не се подават данъчни декларации за облагане с годишен данък за имотите и ограничените вещни права, придобити по възмезден или безвъзмезден начин по раздел трети от тази глава, (тъй като партидата се открива служебно), но процесният имот е придобит от дарение още през 2000г. Следователно, правилно и законосъобразно до датата на новата декларация - 27.01.23г. от М. М., партидата е била на името на собственика Е. А., тъй като той се явява единствено известното на общинските органи данъчно задължено лице. Декларацията до 01.01.2019г. е елемент от фактическия състав по откриването на партида за имота за данъчни цели. По същата са извършвани и дължимите плащания, видно от описа на лист 15 от делото. Едва след 27.01.23г. възниква фактическо и правно основание органите по приходите на СО да открият нова партида на името на ползвателя. На името на М. могат да установяват задължения за имота само занапред, тъй като декларацията от собственика Е. А. и извършените по нея плащания го ползват – по арг. от чл. 14, ал.5 (ДВ, бр. 119 от 2002 г., в сила от 01.01.2003 г., предишна ал. 4): Подадената декларация от един съсобственик, съответно ползвател, ползва останалите съсобственици или ползватели. Този принцип, освен за спазване на задължението за деклариране в срок, следва да се приложи също при своевременно и точно плащане, извършено от друго данъчно задължено лице за същия имот.

Неправилно и незаконосъобразно инспекторът е направил дописвания „на ръка“ върху декларацията на М., позовавайки се на становището на директора на дирекция „ОП“, тъй като последният в писмото си от 09.03. никъде не е отговорил на същинския въпрос, кое е данъчно задълженото лице за имота през периода 2018г. – 2022г. Задоволил се е само да се обсъжда теоретично, какво представлява правото на ползване и дали е продължило действието му, което изхождайки от наличните по преписката документи е било безспорно обстоятелство.

Предвид изложеното, АУЗД, издаден на М. М. е незаконосъобразен и следва да се отмени, ведно с потвърждаващото го решение на директора на Дирекция „ОП“ СО. Разноски не се претендират и не се присъждат.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – София град, III-то Административно отделение, 11-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. М. М. Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 от ДОПК №392/СФД23-ГР94-688(25)/04.08.2023г., издаден от орган по приходите в отдел „ОП Средец/Триадица“ на Дирекция ОП към направление „Финанси и здравеопазване“ при СО, потвърден с Решение №СФД23-РД28-403/25.10.2023г. от Директора на Дирекция ОП, направление „Финанси и здравеопазване“ към СО, с който са определени задължение за ДНИ за периода от 01.01.2018г. до 31.12.2022г. в размер на 2224,25лв. и лихви за забава в размер на 682,05лв, както и ТБИ в размер на 1898,05лв и лихви в размер на 588,53лв. за имот жилище с РЗП от 161,37кв. м., мазе с площ от 9,60кв. м. и таван с площ от 15кв. м., находящ се на адрес: [населено място], [улица], ап.7, ет.2.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: